

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput VI. Satisfit objectionibus Neotericorum existimantium, peccatum
originale absque pacto supradicto explicari non posse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

Et (de quo supra) respondent, peccatum originale parvulis quidem non esse voluntarium voluntate propria, physice existente; esse tamen ipsi voluntarium voluntate propria, seu ipsis intrinsecâ, moraliter existente: utpote per pactum illud in Adami voluntate moraliter constitutâ. Verum istud est paradoxum in Theologia Sanctorum, imò & in Ecclesia Dei, in qua hæc tunc creditum est peccatum originale parvulis voluntarium non esse voluntate propria, sed alienâ. Unde nullibi Augustinus, vel quisquam alius SS. Patrum, dicit, parvulos in Adam fuisse secundum voluntates suas, sed secundum propaginem carnis, tamquam in radice ibi eramus, ait Augustinus serm. 294. secundum rationem seminis, secundum originem seminis, ut supra num. 34. in Adami natura illa insita, in qua eos gignere poterat. L. 3. de peccat. merit. c. 7. Sicut Levi fuit in lumbis Abrahæ. L. 4. op. imperf. contra Julian. n. 104.

CAPUT VI.

Satis objectionibus Neotericorum existimantium, peccatum originale absque pacto supra dicto explicari non posse.

55 **O**bjicies 1°. pactum illud constare ex Genes. 17. ubi dicitur: *Masculus cujus præputii caro circumcisa non fuerit, delebitur anima illius de populo suo, quia pactum meum irritum fecit.* Quod pactum? Non circumcisionis, quam si parvulus non suscepit, nulla culpa est ipsius, sed majorum, qui eum circumcidere non curarunt, inquit Augustinus l. 16. de Civit. c. 17. ubi propterea per pactum illud, quod ipse testamentum vocat, illud intelligit, quod factum est ad hominem primum: *Etiâ parvuli, non secundum vitam suam proprietatem, sed secundum communem generis humani originem, omnes in illo uno testamentum Dei dissipaverunt, in quo omnes peccaverunt... Testamentum autem primum, quod factum est ad hominem primum, profecto illud est: quâ die ederitis, morte moriemini.*

56 **M**irum est viros acutissimos in ista Augustini expositione non animadvertisse, vanam esse suam objectionem: utpote quam Augustinus manifestè solvit, pactum illud, seu testamentum, exponendo, non de pacto, quo Deus posterorum voluntates in Adami voluntate constituerit (pactum quippe istud per Adæ peccatum irritatum seu dissipatum non fuit, sed impletâ conditione potius stabilitum & completum) sed de præcepto Dei factum ad hominem primum... *quâ die ederitis, morte moriemini;* idque juxta usitatam S. Scripturæ phrasim, secundum quam pactum seu testamentum Dei dissipare, nihil aliud est nisi transgredi legem vel præceptum Dei (cujus observatoribus vitam Deus promittit æternam) uti videre licet Exodi 19. & 31. Levitici 26. &c.

57 **O**bjicies 2°. illud Osee 6. *Ipsi sicut Adam transgressi sunt pactum meum, ibi prævaricati*

sunt in me. Super quo Hieronymus: *Imitati sunt Adam: ut quod ille in Paradiso fecerat, pactum meum, legemque præteriens, isti in terra facerent.*

Vana pariter objectio: quia etiam per pactum Hieronymus intelligit legem suprascriptam, uti significat ista conjunctio, *pactum legemque*; vox namque posterior prioris est explicatio. Et quo fundamento commentitiam conventionem suam Adversarii intelligunt, cum nullo Scripturæ testimonio per pactum intelligi demonstretur, nec de ea à Patribus exponatur?

Objicies 3°. *Ideo per unum hominem peccatum intravit in mundum, & in omnes homines pertransiit, quia omnes transgressi sunt pactum, seu præceptum, in quacumque hora comederis, morte morieris.*

Nec ista objectio umbram habet soliditatis. Concedo namque totum. Quid inde? Nihil. Non enim dicit Apostolus, nec Augustinus, aut Basilius, nec quisquam ex Patribus, omnes idè præceptum istud transgressos, quia voluntas omnium in Adami constituta erat voluntate. Aliam rationem propter quam omnes in Adam transgressi sunt præceptum illud, Augustinus adfert serm. 294. quia secundum propaginem carnis in illo eramus omnes, antequam nati essemus, tamquam in parente, tamquam in radice ibi eramus. Apostolus (inquit l. 4. op. imperf. in Julian. n. 104.) dicit, *in quo omnes peccaverunt... non propter arbitrium singulorum, sed propter originem seminis, secundum quam originem omnes in illo eramus.*

Objicies 4°. Augustinus l. 3. de peccat. merit. c. 7. dicit: *Omnes in Adam tunc peccaverunt, quando in ejus natura illa insita, in qua eos gignere poterat, omnes ille unus fuerunt.* Ergo omnium hominum voluntas moraliter fuit in voluntate Adami.

Prorsus nulla est consequentia. Neque enim Augustinus dicit omnes in Adam fuisse secundum voluntatem (imò id negat loco proxime relato) sed secundum naturam. Nihil ergo consideratione dignum, pro suo illo pacto, ex Scriptura, nihil ex Patribus habent Neoterici. Quod nihil etiam à ratione, sequentium objectionum solutio manifestabit.

Objicies ergo 5°. Naturam peccati originalis sic explicare debemus, ut peccatum istud parvulis sit aliquo modo voluntarium (cum hoc sit de ratione omnis peccati.) Sed si voluntas ipsorum in Adami voluntate constituta non fuerit, non apparet quomodo peccatum originale sit vel fuerit ipsis voluntarium.

Nego subsumptum, quia peccatum originale parvulis esse non debet voluntarium voluntate propria, & intrinsecâ, sed extrinsecâ & alienâ, uti supra ostendimus ex Augustino, qui & illud ipsum confirmat l. 6. contra Julian. c. 9. ubi ad istud Juliani argumentum: *Quomodo peccatum persona illi justè possit adscribi, quæ nec voluit peccare, nec potuit, propria scilicet voluntate?* Respondet: *Aliud est*

perpetratio propriorum (ad quam propria requiritur voluntas) aliud alienorum contagio peccatorum (ad quam voluntas sufficit aliena) ...

Audi Apostolum hoc breviter explicantem, qui unum dixit fuisse, in quo omnes peccaverunt, quia secundum rationem seminis in illo uno omnes unus fuerunt. Cùmque instaret Julianus: Qui fieri potest, ut res arbitrii conditio seminum misceatur? Respondet: Si fieri non possit, non esset unde parvulos, nondum de corpore egressos, mortuos diceremus. ... Quid à me queris, quo sit factum modo, cum videas factum esse quocumque modo, si Apostolo credas aliquo modo, qui de Christo, & de his pro quibus mortuus est Christus, meminisse potui nullo

61 *modo. Et l. 4. op. impetif. in Julian. n. 104. dicit, omnes in Adam peccasse, sicut Levi decimatus est in Abraham, in cuius lumbis erat, ut Apostolus dicit Hebr. 7. licet voluntas Levi in Abrahami voluntate constituta non fuerit. Quo exemplo sic insurgit in Julianum: Huc (Apostolo utique) calumniare cecà loquacitate, & dic, si audes: Cum pater Abraham voluntate suâ decimatus fuerit, quomodo potuit per illius voluntatem sibi extrinsecam decimari, hoc est decimas dare Levi, cujus voluntas nulla erat, quia omnino ipse nonnatus erat? Eâ ratione quippe, vel potius huc errore (nota bene) dicitis & nois: Cum primus homo voluntate peccaverit, quomodo potuerunt per ejus voluntatem simul in illo peccare, qui suam nonnam habebant, quia per substantiam suam nulli adhuc erant? Imò desine vana garrere, & omnes qui, nondum nati, nihil per proprias voluntates agere poterant boni, vel mali, in uno potuisse peccare, in quo per rationem seminis erant, quando ille propria voluntate peccatum illud grande peccavit, naturamque in se vitium, mutavit, obnoxiauit (excepto uno homine, qui ex ipso quidem semine, non tamen seminali ratione procreatus est) si potes, intellige; si non potes, crede.*

62 *Objicies 6°. Omnes auctoritates, quas preferimus, aliud non evincunt, quam quod physicè & denominatione physicè intrinsecâ non peccaverimus in Adam, quando ipse actu peccavit, & nos physicè non eramus; non verò quòd moraliter, & denominatione moraliter intrinsecâ tunc non peccaverimus, quando moraliter eramus, & voluntas nostra moraliter actu, & non moraliter potestate dumtaxat, erat in voluntate Adami. Aliàs in Adamo solum peccavisset potestate, seu possibiliter; cùm tamen Scriptura, Concilia & Patres non dicant: in quo omnes peccare potuerunt, sed, in quo omnes peccaverunt.*

Respondeo allatas auctoritates profusè evincere, nos in Adamo non peccasse voluntate nostrâ intrinsecâ, seu actuali & personali, sive physicâ, sive morali, sed voluntate Adami personis nostris extrinsecâ dumtaxat, sicut Levi in Abrahamo decimatus non fuit voluntate suâ intrinsecâ, sive physicâ, sive morali, sed Abrahami dumtaxat sibi personaliter considerato extrinsecâ. Omnes nihilominus verè

peccavimus in Adam, sicut Levi verè decimatus est in Abraham (ut unumque enim testatur Apostolus, & verum est testimonium ejus.) Sed quia in Adam non peccavimus peccato actuali, sed originali dumtaxat, nec peccato personæ, sed naturæ; ad hoc necessaria non fuit voluntas nostra actualis & personalis, sive physica, sive moralis; sed originalis dumtaxat, sive Adami ut originis & primi principii totius naturæ, uti sanctos Doctores vidimus asserere.

Objicies 7°. Peccatum originale inest unicuique proprium. Tridentinum sess. 5. can. 3. Igitur est unicuique voluntarium voluntate intrinsecâ seu propriâ.

Negant consequentiam Patres omnes, negat & mundus totus. Quia idè inest unicuique proprium, quia inest unicuique propria concupiscentia cum privatione debitæ justitiæ originalis (peccatum quippe originale, in hoc homine, vel illo, nihil aliud est quam concupiscentia cum carentia justitiæ originalis, ait S. Thomas q. 4. de malo a. 2.) quæ cùm inest unicuique propria, tamquam peccatum originale, non actuale, tamquam peccatum naturæ, non personæ, ad id non requiritur voluntas propria, sed originis & principii totius naturæ, ut dictum est.

Objicies 8°. Nulla est ratio, quare primum Adæ peccatum ad nos transferatur, potius quam cætera ipsius peccata, vel etiam peccata proximorum parentum nostrorum, nisi quia voluntates nostræ in Adami voluntate constitutæ fuerunt in ordine ad primum peccatum, non in ordine ad reliqua, nec constitutæ fuerunt in voluntate proximorum parentum nostrorum.

Nego antecedens. Ratio namque est quia illud solum peccatum ad nos traducitur, per quod deperditum est donum justitiæ originalis, Adamo pro tota natura humana concessum, prout communis est sensus fidelium; justitia verò originalis per solum primum peccatum ipsius deperdita fuit, non per alia; nec per proximorum parentum peccata: utpote qui sicut ad nos transmittere non potuerunt originalem justitiam (quam nunquam habuerunt, nec Adam habuit post primum peccatum) ita nec illius privationem.

Objicies 9°. Peccatum originale, quod inest unicuique proprium, non est actuale, sed habituale. Atqui peccatum habituale, parvulis non inesset, nisi in Adamo moraliter actu peccavissent. Cùm peccatum habituale proprium, vel sit ipsum actuale proprium moraliter perseverans, vel effectus ipsius.

Respondeo peccatum originale, quod inest unicuique proprium, esse quidem habituale, non tamen causatum à propria voluntate actuali seu personali parvulorum, etiam morali, sed ab eorum voluntate originali, sive à voluntate originis ac principii naturæ quam à primo parente acceperunt, debitâ justitiâ originali, sive debitâ ad Deum subiectione privatam,

tam, & idem naturam acceperunt à Deo aver-
sam & peccatricem; in qua aversione pecca-
tum originale formaliter consistit, & non in
privazione aliorum bonorum, quibus privant
pœnalitates, quæ in Christi, & B. Virginis hu-
manitate fuerunt; & idem ipsæ non fuerunt
peccatum, licet fuerint effectus peccati primi
parentis.

66 Objicies 10°. Actus voluntatis Adæ ita est
præteritus, ut nec physicè nec moraliter am-
plius sit, utpote per Adæ pœnitentiam retra-
ctatus. Ergo peccatum originale hodie dici
nequit parvulis voluntarium actu illo volunta-
tis Adami. Solum proinde dici potest volun-
tarium actu voluntatis parvulorum moraliter
existente in voluntate Adami. Argumentum
istud (sicut & præcedentia) nimis probat,
ducitque ad præcipitium, ad negandum uti-
que cum Pelagianis originale peccatum. Un-
de nego consequentiam. Si enim peccatum ori-
ginale hodie censeatur nequeat voluntarium actu
voluntatis Adami, eò quòd actus voluntatis
Adami hodie nec physicè nec moraliter am-
plius sit; nec censeatur poterit voluntarium actu
voluntatis parvulorum, moraliter existente in
voluntate Adami: utpote moraliter etiam am-
plius non existente in voluntate Adami. Eò
quòd constitutum existere non possit in eo in
quo erat constitutum, si id in quo constitutum
erat amplius non sit, nec physicè nec morali-

67 ter. Aliàs existeret in nihilo. Actus itaque,
quo Adam transgredi voluit Dei præceptum,
adhuc moraliter existit in effectu, quem in
tota causavit natura humana, concupiscentiã
utique, seu conversione ipsius ad bonum com-
mutabile, aversioneque à bono incommuta-
bili, seu privatione debitæ justitiæ originalis,
ut supra. Et sic cessat objectio. Peccatum
namque originale trahunt sine voluntate nas-
centes, etsi peccatum illud exordium non sum-
ferit sine voluntate primi hominis, de quo est
origo humani generis. Quia voluntate primi
hominis factum ad posteros sine voluntate tran-
sit per contagium, ut Augustinus dicit in lo-
cis supra relatis. Sicuti hoc videatur difficile
conceptu, non mirum: cum Augustinus re-
stetur peccato originali nihil esse ad intelligen-
dum secretius. Unde lib. 1. de nupt. & concu-
pisc. c. 19. sic loquitur: *Quod dimissum est in
parente trahitur in prolem miris quidem modis,
sed tamen sit.* Et ser. 294. c. 7. aliàs 14. de verb.
Apost. *Ego istam questionem profundam sentio, &
ad ejus fundum rimandum vires meas idoneas non
agnosco. Libet me & hic exclamare, quod Pau-
lus: ô altitudo divitiarum! parvulus non bap-
tizatus pergit in damnationem (Apostoli enim
verba sunt: „ ex uno in condemnationem „)
non satis invenio dignam causam: quia non in-
venio, non quia non est. Ubi ergo non invenio
in profundo profundum (forte fundum) atten-
dere debeo humanam infirmitatem, non dam-
nare divinam auctoritatem.*

Cum igitur hinc agatur de materia, quam
non solum comprehendere non potest huma-

Tom. I.

na ratio, imò quam justitiæ contrariam exi-
stimaret, nisi fides ipsam corrigeret, rationa-
biliter hinc exigi non potest hoc naturali lumine
manifestum fieri. Satis proinde esse debet ad
utrumque declarari per similitudines supra al-
latas, quas experientia utrumque confirmat,
cum docet, quòd parentum inclinationes filii
communicentur, ita ut dum eorum anima
unitur corpori quod à parentibus accipiunt,
affectus concipiant similes affectibus animæ
parentum à quibus procreantur. Quòd esse
non posset, nisi parentum affectiones corpori
& parentum, & filiorum certas imprimerent
dispositiones, similibus deinde affectionibus ani-
mam inficientes. Concipiamus ergo Adamum,
cum primum peccavit, tanto impetu se in
creaturarum amorem præcipitasse, ut non suam
dumtaxat animam, sed & corpus suum vitia-
verit, in eo imprimendo vestigia pravæ suæ
ad creaturas affectionis, seipsumque reddidisse
incapacem seminaliter generandi filios nisi simi-
liter vitiatos, & habitualiter affectos; habituali-
ter proinde à Deo aversos, & ad creaturam con-
versos. Dum enim Deus creavit primum homi-
nem, animam ipsius spiritualem uniendo cor-
pori materiali, & volendo ut omnes homines
ex ipso nascerentur, duplici hæc lege creavit,
1^a. ut corpora infantium similia essent corpo-
ribus parentum, & similiter affecta, nisi ordi-
nem illum causa extranea immutaret. 2^a. ut
anima unita corpori, affectiones & inclinatio-
nes haberet correspondentes impressionibus
corporis sui. Hoc supposito utrumque intel-
ligitur, quòd infantium animæ per habitua-
lem à Deo aversionem, & dominantem creatu-
rarum amorem corrumpantur, dum corpori
similibus impressionibus corrupto uniantur.

68 Non dicant ergo Neoterici: quæ justitiã in-
nocens anima corpori vitiatò unitur, unita-
que vitiatò, & peccatum originale contrahit
sine actu libero voluntatis suæ: Ista quippe est
objectio Pelagianorum, ducens in præcipitium.
Discant à SS. Patribus actum liberum propriæ
voluntatis solum requiri ad peccatum actuale,
non ad originale. Unde Augustinus citato serm.
294. ait, *infantes trahere reatum originalis
peccati de vita prima, non sua, sed primi pa-
rentis.* L. 4. op. imperf. contra Julian. n. 95.
*Sine propria nascentis voluntate trahitur origi-
nale peccatum.* N. 98. *Hoc peccatum, quòd si-
ne voluntate esse non potest, hæret sine voluntate
nascentibus; hæret per contagium, non per ar-
bitrium.* N. 99. *Sine voluntate illius, à quo
est origo nascentium, non est factum originale
peccatum; potuit autem ad alios per contagium
sine voluntate transire, quòd non potuit ab illo
sine voluntate committi.* Et l. 5. n. 40. *Origina-
le peccatum etsi trahunt sine propria volun-
tate nascentes; tamen per voluntatem primi ho-
minis ipsa est origo vitiatò.* S. Gregorius l. 9.
Moral. ad ista verba Job: *Multiplicabit vul-
nera mea, etiam sine causa; similiter dicit, quòd
perpetua tormenta percipiunt, qui nihil ex pro-
pria voluntate peccaverunt.... Illos districtus*

Kkkk

Judex in aeternum percutit, quos reus arbitri non addicit. S. Prudentius l. de praedestinat. c. 16. *Extra baptismi gratiam morientes, non suo, sed Protoplasti peccato perpetua plebsione damnantur.* Non credunt hoc Pelagiani, ex quorum persona quindecim Episcoporum Byfacenorum, in Sardinia exulum, Synodus, in libello de incarn. & grat. c. 14. obmurmurationes ista referuntur: *Qua iustitia est, ut imago Dei, qua nihil potuit per seipsam delinquere, si non redimatur sanguine Filii Dei, in regnum Dei non permittatur intrare? ... Quam iustitiam Deus iustus infantibus sine peccato natiscentibus ingerit poenam, in quibus poena non invenit causam?* Et c. 30. *Quomodo sine baptis-mate mortuos aeternis cruciatibus damnat, cum in eis nullam culpam mala voluntatis inveniat?* Respondent: *Nonne istos inimicos gratiae Dei, nec defensores humani, sed deceptores arbitrii, ad hoc sua perversitas cogit, ut Deum putent iniquum in omnium obitu parvulorum, ubi, nulla interveniente vel bonitate vel malitia propria voluntatis, alios vident regno, alios interminabili deputatos incendio?*

70 Haec Synodi nomine S. Fulgentius scripsit. Suo vero ipse nomine l. de fide ad Petrum quadraginta recensens capita ad veram fidem firmissime pertinentia, fideliter credenda, fortiter tenenda, veraciter patienterque defendenda, cap. 26. seu Reg. 14. sic loquitur: *Firmissime tene, & nullatenus dubites... parvulos, qui... sine Sacramento sacri baptismatis... de hoc saeculo transeunt, ignis aeterni sempiterno supplicio puniendos. Quia etsi propria actionis peccatum nullum habuerunt, originalis tamen peccati damnationem carnali conceptione & nati-vitate traxerunt.*

71 Infinita ejusmodi Sanctorum testimonia proferti queunt. Sed ista sufficiunt sincero veritatis potius quam praconceptae opinionis Amatori. Neque enim sic glossari possunt, quasi SS. Patres solum velint, peccatum originale parvulis voluntarium non esse physicè voluntate propria, secus moraliter. Tum quia simpliciter negant, originale peccatum parvulis esse voluntarium voluntate propria. Negatio verò simpliciter prolata, cum sit malignantis naturae, negat per omnem modum. Tum quia si sic Patres intellexissent, uno saltem loco id significassent. Verùm ubique simpliciter, & absque ullà seu restrictione seu distinctione, negant peccatum originale parvulis esse voluntarium propria voluntate. Negat etiam id S. Thomas locis supra relatis, asserens peccatum originale parvulis esse voluntarium voluntate Adami tantum. Glossa proinde illa Neotericorum profus voluntaria est, atque fictitia; nullo per consequens modo recipienda. Quia nihil certè ex doctrina SS. Patrum erui possit, si ejusmodi glossis dogmata ipsorum eludere fas esset.

72 Objicies 11°. Plurium voluntates sic possunt moraliter unius voluntati alligari, ut quidquid unus iste voluerit, vel fecerit, & ipsi

velle tacereque censeantur. Id enim contingit, quando plures uni eidemque voluntates suas committunt, v. g. ad aliquid emendum; sicut & dum per procuratorem matrimonium contrahitur. Respublica etiam minorum voluntates Turorum alligat voluntatibus, &c. Igitur potuit à fortiori Deus posterorum voluntates Adae voluntati sic alligare, in ordine ad quemcumque effectum, ut quidquid Adam voluisset, & ipsi voluisse censerentur. Cùm jure supremi domini magis habeat in sua potestate voluntates nostras, quam nos ipsi.

Respondeo 1°. plures posse quidem voluntates suas unius alligare voluntati in ordine ad emendum, vel matrimonium contrahendum, sed prudenter id non posse in ordine ad peccandum. 2°. nec id Respublicam posse, sed in ordine ad effectus quosdam civiles dumtaxat. Tamen enim Respublica quosdam legum transgressores mulctare queat poenâ infamiae v. g. ad filios ipsorum traducendâ; non sic tamen, ut parentum culpa filiis imputetur, nec proinde sic ut filii infamiam istam portent tamquam poenam peccati sui, sed tamquam poenam peccati paterni, vel tamquam infortunium suum. 3°. an Deus jure supremi domini sui, posterorum nondum existentium voluntates, in ordine ad peccandum, constituere potuerit in Adami voluntate, sic ut ipso voluntate sua peccante, & ipsi propria voluntate moraliter existente peccare censerentur, ambiguum est, ob rationes hinc inde occurrentes. 4°. quod id possit, nec Scriptura docet, nec Patres; dato tamen, non concessio quòd possit, non sequitur quòd fecerit. Cùm à potentia non sequatur ad actum, vixque aut ne vix quidem concipere valeamus, quomodo sit factum (ob dicta num. 40. & seqq.) inconcepabilia verò ejusmodi non oportet nos extendere ultra id quod fides docet; maximè cùm sancti Patres id fecisse negent locis supra relatis, & Scriptura nullibi fecisse doceat, ne quidem Rom. 5. cùm dicit, *in quo omnes peccaverunt.* Id enim SS. Patres unanimiter negant fecisse propria voluntate, etiam moraliter dumtaxat existente. Tridentinum autem sess. 4. *ad coercenda peccantia ingenia, decernit, ut nemo... contra unanimum consensum Patrum ipsam Scripturam sacram interpretari audeat.*

CAPUT VII.

Solutio aliquot difficultatum precedentibus affinium.

EX dictis colligitur 1°. contra modernos 74 haereticos, filios parentum justorum nasci in peccato originali. Ob rationem num. 53. allegatam. Quam Augustinus l. 6. contra Julian. c. 6. variis illustrat similitudinibus. Prima est hominis videntis, qui plerumque filium gignit caecum. Secunda tritici, nam purgatur à palea tritici, sicut homo à peccato;